

зичен порив би могъл да повтори думите на Хайдегер, че човекът е не от този свят, доколкото „светът“ в съзерцателно-латоничен смисъл си остава „само епизодично предверие към отвъдното“².

Ако метафизиката е резултат от стремежа ни да мислим Цялото, то у Яворов този стремеж е усилие да се види Цялото е слепота, като най-прекия път към света на идеите, към ейдети-ческите основи на битието и към трансцендентната си Другост. По този начин дълбинното умо-зрение на метафизиката става достояние на „късния“ Яворов в неговото про-зрение и пробив в безконечното, Метафизичното тук превежда вселената на сигналите във вселена на знаците. Сфинксът, Демонът, Смъртта и другите митически фигури са философско-онтологически хипостазии на душата, която дири метакоризонта на Тоталността. Ако основната задача на метафизиката е да трансцендира всичко налично, то при Яворов именно тези митични фигури са призвани да пробият завесата на битието и да възвестят трансцендентната му тайна, „Другият“ у Яворов е пратеник и посредник на референциални мито-логически значения-смисли.

Безсъзнателното, във всичките му проявления е трансцендентно по отношение на нашето съзнание; своя трансцензус то извършва в езика, / „то е структурирано като езика“ - единственото предусловие за съществуването му /Лакан/. Но трансцендиращото подсъзнателно е само фундамент на една друга трансцендентност, която отвежда не към подсъзнанието, а към свръхсъзнанието на някакъв неизвестен и стоящ по-висше от нас субект, който Юнг нарича Самост, а християнството - „царството Божие вътре в нас“, постулирайки с това нашата богоподобност. „Идеята за самостта, - пише Юнг, - в себе си и за себе си е трансцендентен постулат, който психологически може да бъде обяснен, но да се докаже научно е невъзможно“³. По отношение на собствената си самост всеки от нас може да повтори великите думи: „Моето царство не е от този свят“. Следователно образ и подобие Божие сме именно и най-вече в безсмъртната ни самост, скрита в глъбината на душата ни. В историята на само/Бого/познанието тази божествена самост е наричана различно: дали ще бъде светът на идеите „от другата страна на същността, превъзхождайки всичко по сила и